

meny příjmů nezajišťuje předku potřebné obživy, takže by jinak mohl se podle § 154. obč. zák. dovolávat nároků alimentárních, ku jichž plnění byl potomek nejen povinen, ale i schopen.

(Nález nejv. správ. soudu ze 4./3. 1922, č. 2932/22.)

Zákon z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n. v odst. 2., § 1. vylučuje z požitků důchodu nejen všechny válečné poškozence s menší než 50% nezpůsobilostí k výdělku, kteří slouží ať již jako definitivní, ať jako prozatímní veřejnoprávní zaměstnanci státu, zemi, kraji, obci nebo veřejnému fondu, nýbrž též i ony válečné poškozence, kteří byli přijati do služeb »nějakého podniku« zmíněných veřejnoprávních útvarů. Neklade tudíž zákon váhu na právní povahu služebního poměru válečného poškozence, nýbrž pouze na to, kdo jest zaměstnancem — službodárcem — válečného poškozence. Je-li jím »n ě j a k ý«, tudíž i výdělečný nebo jakýkoli jiný podnik, jehož vlastníkem jest stát, země....., pak přísluší válečnému poškozenci, byl-li přijat do služby podniku za týchž pracovních podmínek, za jakých jsou přijímáni jiní zřizenci této kategorie služební po dobu, po kterou má požitky z tohoto služebního poměru, nárok na důchod, a to v polovičním obnose, jenom tehdy, je-li aspoň z 50% neschopen k výdělku.

(Nález nejv. správního soudu z 26./4. 1922, č. 5677/22.)

K § 25. zákona z 20./2. 1920, č. 142 Sb. z. a n.

Výdělečná nezpůsobilost, pokud se jeví jako výsledek, plynoucí z určitého zdravotního stavu osoby dotčené, může býti na jisto postavena jen formálním důkazem znaleckým, kterým se momenty skutkové, zdravotní stav osoby oné určující, odborně konstatují a úsudek z toho na schopnost výdělečnou osoby oné subsumpcí momentů těchto pod pravidlo vědy lékařské se utvoří.

Důkaz znalecký smí však býti v řízení administrativním podán jen během jednání se stranami, tedy z pravidla již v první stolici, vždycky však u zachování všech zásad řízení správního, zejména zásady slyšení stran. —

Důkaz znalecký takto zjednaný může arcit' úřad rozhodující, tedy i stolice vyšší, k rozhodování povoláná, dle zásady o volném uvažování prostředků průvodních samostatně hodnotiti, tedy nejen jeho průkazní sílu vnitřní odvážiti, nýbrž i jeho formelní správnost, zejména jeho úplnost a dostatečnost posouditi. Shledá-li, že důkaz onen nedává na otázku, předmět důkazu tvořící, dostatečně jasné odpovědi, může úřad všechna opatření učiniti, by byl nedostatek jeho odstraněn a může k tomu cíli zejména naříditi provedení nového důkazu znaleckého o téže okolnosti buď týmž znalcem nebo i jiným.

Vždycky však jest nezbytno, aby oprava znaleckého důkazu, za nedostatečný shledaného, stala se opět jen znaleckým důkazem v technickém slova smyslu, t. j. v řízení se stranami, jimž poskytnuta musí býti možnost, aby znalce na rozhodné okolnosti skutkové upozornily a k jeho nálezu i posudku své připomínky činily, po případě i protidůkazy provedly.

Právo volného hodnocení důkazu znaleckého nezmocňuje však úřad k tomu, aby místo znaleckého zjištění, v řízení znalci podaného, svůj vlastní odborný úsudek položil a jej rozhodnutí svému dal za základ.

Úřad nemůže tak učiniti ani tehdaž, když by si pro své poučení vyžádal mínění příslušných odborníků, poněvadž dobrozdání takové, úřadu podané, jest jen k jeho vlastní informaci, sloužící k doplnění jeho vědomostí ve směru odborném, jichž pro rozhodnutí své potřebuje, jest tedy jen pomůckou činnosti cogniční, nikdy však nemůže býti pojímáno za důkaz znalecký v technickém slova smyslu, jenž náleží ke skutkovému materiálu procesnímu cogniční činnosti úřadu podrobenému.

(Nález nejv. správního soudu z 28./6. 1922, č. 9126/22.)

II. Sociální pojištění: a) pensijní.

Rozhodnutí ústředního úřadu říšského z doby před 28. říjnem 1918 může podléhati přezkoušení nejvyššího správního soudu (Čsl. republiky) jen tehdy, když by se týkalo sporných záležitostí, vzniklých na nynějším území republiky Československé, k jichž řešení, kdyby toto bylo spadalo do doby po 28. říjnu 1918, byl by býval příslušným ústřední úřad republiky Československé.

(Nález nejv. správního soudu z 11./4. 1922, č. 5131/22.)

K § 65., bod 3. pens. zákona z roku 1906, o převodu premiové rezervy vzhledem k § 31. cit. zák. o zákupu let.

Ve sporu Zemské úřadovny v Opavě s náhradním pensijním ústavem akc. spol. »Moravia« ve Vídni pto. předání premiové rezervy za B. H., který u jmenovaného náhradního ústavu byl pojištěn od 1./1. 1897 do 15./5. 1911, rozhodlo býv. ministerstvo sociální péče ve Vídni pořadem stolic že zmíněný náhradní ústav jest povinen předati Zemské úřadovně v Opavě onu premiovou rezervu, jež by se měla u Všeobecného pensijního ústavu nashromáždit až do vystoupení pojištěnce z pojištění u náhradního ústavu, kdyby byl tento dne 1./1. 1909 si zakoupil 5 služebních roků.

Na stížnost bývalého Všeobecného pensijního ústavu ve Vídni zrušil nejvyšší správní soud v Praze cit. rozhodnutí bývalého ministerstva sociální péče pro nezákonnost, založiv svůj nález na této úvaze:

Dle § 65., bod 3. pens. zák. z r. 1906 má při uznání pensijního ústavu za ústav náhradní stanoven býti závazek náhradního ústavu toho obsahu, že při případném přestoupení člena tohoto ústavu ku všeobecnému pensijnímu ústavu nebo jinému náhradnímu ústavu jest náhradní ústav povinen předati novému nositeli pojištění částku, jež se rovná premiové rezervě, která by pro dotčeného pojištěnce měla býti nashromážděna, kdyby býval byl pojištěn u Všeobecného pensijního ústavu.

Článek 39. prováděcího nařízení k zákonu o pensijním pojištění zaměstnanců vykládá pak toto ustanovení tak, že při případném zakoupení let ve smyslu § 31. zákona o pensijním pojištění odevzdati jest také premiovou rezervu, odpovídající zakoupeným letům.

Ve shodě s těmito předpisy ustanovuje § 30. stanov náhradního ústavu, že v případě přestoupení člena jeho k pensijnímu ústavu všeobecnému neb jinému pensijnímu ústavu náhradnímu, mají býti tomuto ústavu odevzdány veškeré pojištěncem zapravené příspěvky bez úroků, nejméně však onen peníz, jenž se rovná premiové rezervě, která by pro dotyčného pojištěnce měla býti nashromážděna, kdyby býval byl pojištěn u všeobecného pensijního ústavu.

Z ustanovení těch plyne, že náhradní ústav, když určuje rozsah svého závazku vůči novému nositeli pojištění, má především zjistiti,